

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KIRK, J.D.

Cea care a scăpat cu viață / J.D. Kirk ; trad. din lb.
engleză de Ioana Văcărescu. - București :
Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-28-5

I. Văcărescu, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Alexandra Dogaru
Corector: Marian Busuioc, Evelin Ceciu / Corectura.ro
DTP: Alexandra Tolocenco

THE ONE THAT GOT AWAY
Copyright © 2023 by JD Kirk
All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
Redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor.

CEA CARE A SCĂPAT CU VIAȚĂ

DI HEATHER FILSON

CARTEA I

JDKIRK

Traducere din limba engleză
de *Ioana Văcărescu*

Librex Publishing
București 2025

Și pentru ce? Ce a obținut? Oriunde s-ar afla, e întuneric. Neînchipuit de întuneric. La fel de întuneric ca sub legătura care i-a acoperit ochii.

Poate, își spune ea, chiar mai întuneric.

Și frig, de asemenea. Un frig mușcător. Nu îi vede, dar își imaginează aburii tremurători ai respirației sale, în timp ce aerul intră și iese prin nările rănite.

La început, a țipat. Normal c-a țipat. A țipat când a fost trezită dintr-un coșmar și aruncată într-altul, însă de data asta fără să mai doarmă. Călușul a estompat țipetele, dar nu le-a înăbușit complet. Și a tot ținut-o așa, a țipat și a izbit din picioare, s-a zvârcolit pe podea.

În frig.

Pe întuneric.

A țipat, a lovit și s-a zvârcolit. A urlat, a tremurat, a dârdâit de frig.

Nimeni n-a auzit. Nimeni n-a venit.

Și în timp ce zăcea acolo, tremurând, singură, s-a gândit la părinții ei. Cât de îngrijorați or fi. Cât de înnebuniți de frică. Probabil că acum o caută deja. Fratele ei, la fel. Probabil că bat din ușă în ușă. O strigă peste tot.

Sigur au chemat deja și poliția. Au început căutările. O s-o caute multă lume.

Nu i-a zis nimeni că s-ar întâmpla toate astea. Nici nu e nevoie. Pur și simplu, știe. Instinctiv. Fără urmă de îndoială. Știe că oamenii o s-o caute. Prieteni, rude, vecini, chiar și necunoscuți o să pornească în căutarea ei.

Vor veni, mai devreme sau mai târziu. Vor veni s-o ia acasă.

Apare, jos de tot, o geană de lumină. La început e doar o linie îngustă, apoi se lățește, devine o rază gălbuie desenată pe pardoseala din beton, prelingându-se spre ea, lichidă și vie.

Huruitul unui motor se aude tot mai tare. Se apropie o mașină.

În frig, pe întuneric, știe că familia sa o va căuta.

Dar pe măsură ce lumina se strecoară tot mai aproape, iar motorul răsună mai puternic, fata mai știe ceva.

Instinctiv.

Fără urmă de îndoială.

Știe că n-o să-i mai vadă niciodată.

UNU

După 24 de ani

JUDECÂND DUPĂ DUREREA care îi săgeta capul și după erecția care o împungea în spinare, Heather Filson își dădea seama că făcuse niște greșeli. Întrebarea era cât de grave fuseseră.

Auza sforăitului netulburat al bărbatului din spatele ei, dar nu știa cine era. Bine că sforăia. Dacă sforăia, însemna că ea putea să plece fără a mai trebui să poarte vreo conversație stingheră, de complezență, sau să i se mai sugereze o partidă scurtă pe drum.

Însă întâi și-ntâi, trebuia să-și găsească hainele. Asta presupunea să deschidă ochii și încă nu se simțea pregătită. Când deschidea ochii, avea să fie nevoită să înfrunte realitatea: unde se afla, ce făcuse și – cel mai important – cu cine o făcuse.

Chiar și cu ochii închiși, indiciile nu erau deloc încurajatoare. Salteaua de sub ea părea uzată și plină de cocoloașe, cearșaful îl simțea pe piele subțire și scâmoșat.

În încăperea domnea un aer stătut, ca de adidași vechi și uzi. În acel miros se amestecau nuanțe olfactive de bere ieftină și mucuri de țigară, precum și dulceața grețoasă a canabisului. Soiul de hașiș ieftin, și-a spus ea. Nu era nici măcar marfă bună.

Intra niște lumină pe undeva, strecurându-se prin întunericul de dincolo de pleoapele ei. Lumina zilei, a presupus Heather.

Nu era de bine. Se aflau în Scoția și era începutul lui martie, ceea ce însemna că trebuia să fie cel puțin ora opt, ca să fie lumină afară. Dar în ultimele zile, cerul fusese cam înnorat, amenințând cu o ninsoare întârziată, deci probabil era chiar mai târziu de atât.

Super. Trebuia să fie la secția din Glasgow la 8.30.

Așa, să se învețe minte să mai iasă în oraș seara, când a doua zi lucrează.

Nici durerea de cap, nici împunsătura pe care o simțea în spate nu dispăruseră. Nu mai putea amâna.

Heather a deschis greu ochii, s-a strâmbat când a dat de lumina supărătoare și i-a închis repede la loc. Și-a apăsat degetele mari, cu tot cu încheieturi, pe pleoape, masând ușor până când s-a mai domolit durerea, apoi a mai făcut o încercare.

De data asta, a reușit să îndure senzația neplăcută, iar încăperea a început să prindă contur sub privirea ei ameteită.

Primul lucru pe care l-a zărit a fost afișul unui film. Îl vedea pieziș, așa că i-a luat ceva timp să-și dea seama despre ce film era vorba. O prostioară din seria *Furios și iute*, a concluzionat ea, lucru care n-o ajuta cu nimic să se simtă mai bine în legătură cu seara trecută.

Se mai vedeau o scrumieră plină ochi și două doze de bere Tennent's pe noptieră, explicând măcar în parte mirosul care domnea în încăperea. Și mai era, spre dezgustul și ușurarea ei, un prezervativ folosit. Semăna cu o vietate marină moartă – umflat și plin într-un capăt, plat și scofălcit în celălalt, iar imaginea avea un aer dezolant.

Însă măcar unul dintre ei fusese suficient de treaz încât să ia măsuri de protecție.

Mirosul de bere stătută i-a declanșat amintiri din seara anterioară.

Își amintea senzația că nu are suficient loc în casă. Era prea strâmt. Ieșise în oraș. La bar, era clar. Își aducea aminte că acolo mersese, băuse câteva pahare și niște tipi încercaseră s-o agațe.

Oare luase pe cineva la bătaie? Avea și amintirea asta? Vreun nenorocit libidinos care nu-și ținuse mâinile acasă? Se întâmplase și asta? Era foarte posibil, după cum o durea când strângea pumnul.

Din punctul acela, amintirile deveneau mai neclare. Își amintea vag că mâncase la Wimpy, apoi un zgomot asurzitor și senzația de claustrofobie dată de sute de trupuri încinse care o înconjurau.

Însemna că mersese la The Garage. Nu era vreo mare surpriză. Când venea vorba despre viața de noapte din Kilmarnock, exista varianta asta sau Gala Bingo, iar în cea din urmă nu erai privit cu ochi buni dacă te îmbătați mângă și ți-o trăgeai cu un străin pe care de-abia îl cunoscuseși.

Deși nu era o garanție că nu se întâmpla și asta.

Mirosul care venea dinspre noptieră îi întorcea stomacul pe dos. Obiectele de pe ea erau, și luate separat, suficient de neplăcute. Însă împreună, combinate și cu durerea cumplită de cap, cu gura uscată și cu încăperea care începea să se învârtă în jurul ei, erau insuportabile.

S-a uitat în altă parte, iar privirea i-a poposit asupra altui afiș, aproape de fereastră.

Acesta înfățișa un fotbalist. Dumnezeu știe care. Heather și-a dat seama că este fotbalist doar fiindcă era îmbrăcat în trening, ținea o minge sub braț și avea o tunsoare de cocalar, care costase, probabil, mai mult decât prima ei mașină.

Adevărul era, pe de altă parte, că prima ei mașină costase doar 50 de lire, deci comparația nu era chiar grăitoare. Creșteau ciuperci în portbagaj și mașina nu intra în marșarier, dar tot părise o afacere bună la momentul respectiv.

Și-a mutat privirea de-a lungul peretelui, iar ochii i-au zvâcnit dureros, oprindu-se în cele din urmă asupra unei imagini îngrijorătoare.

Un skateboard. Era sprijinit de o comodă de la IKEA prost asamblată, cu două mânere lipsă.

Placa era întoarsă cu partea de dedesubt spre pat, iar Heather s-a trezit privind în ochi unul dintre personajele desenelor animate *Țestoasele Ninja*. Cel cu bandana mov, cum mama mă-sii l-o chema. DiCaprio sau cam așa ceva.

Încet de tot, și-a ridicat un pic gâtul ca să vadă restul camerei. Mai erau un televizor mare, montat pe perete, un scaun de gaming în fața lui și un Xbox așezat pe o măsuță aflată între ele. Zăceau împrăștiate peste tot carcace goale de jocuri și discuri rătăcite.

Lângă fereastră era un telescop, însă părea mai curând inutil, draperiile fiind trase. Un pic mai departe, pe peretele de pe aceeași parte, era agățat un binoclu, gata să fie înșfăcat în caz de urgență.

Heather nu-și dădea seama în ce ar fi constat o asemenea urgență, însă, oricare ar fi fost, măcar putea fi privită foarte de aproape.

Într-un colț se afla un coș de rufe din care dădeau pe dinafară hainele; avea formă de rechin, cu gura deschisă și îndreptată spre tavan, așa încât să pară că vomită boxerii jechoși și șosetele albe murdare care se revărsau spre podea.

Durerea de cap s-a intensificat. Învolverarea din stomac s-a întesit.

Oh, Doamne!

Oh, Doamne, și-o trăsesese cu un adolescent!

Heather a întins o mână de sub așternut, băjbâind pe dușumea până când și-a găsit hainele, apoi s-a dat jos din pat, chinuindu-se să-și pună cât mai repede lenjeria intimă.

În spatele ei, huruitul monoton al sforăitului a încetat, iar ea și-a tras disperată tricoul pe cap, cu privirea deja spre ușă.

Poate că avea totuși o șansă. Poate c-avea să reușească să plece înainte...

— Hei.

La naiba!

A prins-o.

Nu avea de ales, trebuia să-și privească în ochi greșeala. S-a întors, strângând din dinți, și a privit silueta întinsă pe pat, cu capul sprijinit pe braț și cu trupul neted, fără un fir de păr, expus până aproape de buric.

— Ah, slavă Domnului! i-a scăpat lui Heather când a văzut ridurile din jurul ochilor și de pe fruntea bărbatului.

Avea cel puțin vreo 40 de ani. Om în toată firea, în ciuda atmosferei din cameră.

Tipul i-a zâmbit, pornind de la presupunerea greșită că exclamația ei fusese un compliment.

— Ți place și la lumina zilei ce vezi, hm? Bun. Că azi-noapte clar ți-a plăcut, a spus el, iar pe Heather a zguduit-o un

fior de dezgust. Nici tu n-arăți rău, să știi, chiar și când n-am câteva pahare de bere la bord.

— Ăăă, mersi. Mda.

S-a închis la blugi și și-a îndesat grăbită picioarele în adidași. Nici n-a mai catadicsit să-și caute șosetele. Pierderea lor era un preț mic pentru a scăpa dracului de acolo cât mai repede cu putință.

— Deci, ăăă, bun, a rostit ea, făcând un semn cu degetul mare peste umăr, spre ușă. Eu cred că o s-o iau din loc.

— Deja? Sigur nu vrei un mic-dejun? Sau poate ceva mai... consistent?

I-a făcut cu ochiul și a ridicat plapuma, scoțând mândru la iveală atât o erecție, cât și o burtă care zăcea turtită pe cearșaful boțit sub el.

Din stomacul lui Heather s-a ridicat fierea, arzându-i gâtul când s-a chinuit s-o înghită la loc. A clătinat din cap. Cât se poate de categoric.

— Nu, e-n regulă.

Aș prefera să mănânc cuie.

— Mersi de ofertă, oricum.

— Ești sigură? a insistat marele seducător închipuit; și-a încordat mușchii de pe abdomen, iar erecția i-a zvâcnit. Micul Dom s-a trezit și de-abia așteaptă să treacă la fapte.

O convulsie de dezgust i-a arcuit întregul trup. Mișcarea asta i-a zguduit, parcă, și creierul, eliberând o amintire din seara anterioară.

Dom. Dominic. Așa îl chema. Își amintea că se folosise de nume în replica prin care o agățase.

— *Bună, eu sunt Dom. Dar dacă mă lași, aș fi încântat să-ți fiu sub...¹*

Ea izbucnise în râs. Nu replica o amuzase – ce om întreg la minte ar fi râs la gluma aia de căcat? –, ci el, cu începutul lui de chelie, cu obrazii căzuți și cu dinții gălbui. Era cu cel puțin 7-8 ani mai în vârstă decât ea și se vedea.

Avea impresia că-și amintește cum îi spusese răspicat s-o lase naibii în pace. Cu toate astea, iat-o aici, muncită de regrete, scârbită de ea însăși și cu memoria plină de găuri negre.

¹ Termeni legați de practicile erotice BDSM: partenerii pot fi *dom* (dominant) sau *sub* (supus).

I s-a strâns stomacul. Pielea i-a luat foc.

— Ia stai. Stai așa o clipă! s-a răstit la el. Mi-ai pus ceva în băutură?

Era mai curând o acuzație decât o întrebare. Dom s-a ridicat în fund, erecția de dimineață începând să i se veștejească, și a făcut ochii mari de spaimă.

— Ce? Nu! Doamne, nu! Normal că nu! Te-am condus până acasă. Nu mai ții minte? Ne-am întâlnit în fața clubului. Erai un pic... amețită, așa că m-am oferit să te duc acasă.

Ceva începea să iasă la suprafață din întunericul mahmurii lui Heather. Furia copleșitoare pe care o simțise față de el și-a schimbat direcția, întorcându-se spre propria persoană.

— Dar când am ajuns la tine, n-ai vrut să intri în casă. Ai zis că mai bine mergem la mine, a continuat Dom.

A zâmbit, pe jumătate jenat, arătându-și dinții îngrozitori, și a adăugat:

— M-ai sărutat. Mai știi? Și m-ai... ăăă... m-ai apucat de...

— Bine. Bine. Am înțeles, s-a răstit Heather, întrerupându-l.

— Și pe urmă am...

— Am prins ideea.

Tot dezbrăcat, Dom s-a dat jos din pat. A făcut câțiva pași spre ea, cu brațele deschise, oferindu-i o îmbrățișare la care nu voia să ia parte.

— N-aș face nimănui așa ceva, a spus el. Cu atât mai puțin ție.

— Bun. În regulă. Mă bucur s-aud asta, a spus Heather, ridicând mâna ca să-i oprească înaintarea, în timp ce se uita în jur. Geaca mea e pe-aici?

— Geaca? Nu, n-aveai geacă. O aveai pe tine când ai plecat de acasă?

— E frig de-ngeheață pietrele. Normal că aveam geacă.

A tras de bluză. Era un tricou vechi, decolorat, cumpărat dintr-un turneu Aerosmith la care o târâse unchiul Kenny la sfârșitul anilor '90. Avea vreo 13 sau 14 ani la vremea aceea. Primul ei concert. Niciun spectacol la care fusese de atunci încoace nu se ridicase la înălțimea aceluia.

— Crezi c-am ieșit din casă îmbrăcată așa?

Dom a ridicat din umeri. Nu părea deloc stingherit că era în pielea goală, deși frigul din cameră începea să aibă efecte vizibile.

— Poate ai lăsat-o în club?

Heather a oftat.

— Mda. Poate.

A pus mâna pe clanță, apoi s-a oprit. Sperase să se strecoare pe furiș și să scape de conversația asta, dar acum, că se treziseră amândoi, simțea că trebuie să spună *ceva*.

„Hai să nu mai vorbim niciodată despre asta”, părea varianta cea mai la îndemână.

Pe de altă parte, începeau să-i revină frânturi de amintiri – erau neclare, dar parcă își amintea mâna lui pe cotul ei, în timp ce o conducea spre casă. Avea o imagine vagă cu el, luându-și rămas-bun în fața casei. Avea impresia că bărbatul îi strânsese mâna la despărțire.

Având în vedere în ce stare era, ar fi fost ușor să profite de ea, însă nici nu încercase. Ea fusese cea care făcuse primul pas.

Lăsând la o parte cum arăta camera lui, omul merita măcar câteva cuvinte politicoase.

— Deci, ăăă, mulțumesc pentru...

A făcut un gest vag, căutând încheierea potrivită pentru propoziția aceea. Nu a găsit niciuna, așa c-a încheiat cu:

— ... asta.

— Oricând, cu plăcere, a tors el pe un ton jos, senzual – sau cel puțin așa voia să sune. Vrei să ne întâlnim mai târziu, eventual? La cină?

Lui Heather i s-a strâns inima de jenă atât de tare, încât aproape c-a durut-o fizic.

— Păi, nu.

— Ah, OK. Ești ocupată. Nu-i nimic. Atunci, mâine?

A zâmbit larg, plin de speranță, și a adăugat:

— Fac eu cinste cu prânzul!

— Uite ce e, Dom. N-am nicio îndoială că ești un tip de treabă, dar eu nu fac din astea.

Tot în pielea goală, iar acum ofilit de-a dreptul, Dominic s-a încruntat.

— Adică, ce nu faci?

— Cină. Prânz. Relații, i-a răspuns ea, rostind parcă mai greu ultimul cuvânt.

Dom a început să râdă, dar era un râs forțat, fals, ca un fel de nechezat chinuit, și și-a împreunat mâinile deasupra mădularului, simțindu-se brusc vulnerabil.

— Nu. Ah, Doamne, nu, voiam să zic... Doar așa, ca amici.

— *Orice fel* de relație, a insistat Heather, cu ochii pe ușa. Nu din cauza ta, din cauza mea. Eu sunt problema.

Dar și tu, a adăugat în gând.

— Ah. Bine. Asta e. Păi...

Și-a luat mâinile din față, ducându-și-le la ceafă, cu un gest dezinvolt care i-a expus goliciunea deloc impresionantă.

— Nici eu nu sunt cu relațiile. Putem s-avem o chestie strict pentru sex, dacă asta te interesează.

A zâmbit ridicând mai mult un colț al gurii, un surâs arogant pe care Heather își imagina că-l exersase în oglindă, și i s-a evaporat pe loc orice urmă de compătimire sau de afecțiune.

— Nu, mersi, i-a răspuns, apoi s-a întors cu spatele și a deschis ușa.

— Stai așa! Ești sigură că nu vrei micul-dejun? a izbucnit el grăbit.

Judecând după disperarea din vocea lui, era clar că nu voia să plece.

— Maică-mea face un *full scottish*² delicios!

Greața transformase stomacul lui Heather într-un abis dureros. Capul o durea înfiorător. Undeva, pierduți în ceața care îi învăluia gândurile, i-a auzit pe zeii mahmurelii prăpădindu-se de râs.

— Scuze, a spus Heather, întorcându-se și privindu-l peste umăr. Ai zis cumva *maică-ta*?

— Neața, drăguțo! Am pus deja ceainicul pe foc.

Cuvintele au plutit spre ea, purtate de aroma de șuncă prăjită, în timp ce Heather se împleticea pe hol, spre ușa de la intrare.

— Stai liniștită, nu trebuie să fugi așa. N-ai de ce să te jenezi! a rostit o femeie de vreo 60 și ceva, spre 70 de ani, care ieșea din bucătărie, în capot și papuci. Mi-am pus căștile azi-noapte. Cele cu anulare a zgomotului exterior, pe care mi le-a luat Dominic de Crăciun. Imediat ce mi-am dat seama ce se întâmplă, ce făceați voi, năzdrăvanilor, mi le-am pus pe urechi, așa că n-am auzit nimic! Sincer, după primele două minute, n-am auzit nici pâs!

Acidul din stomac a pornit iar în sus, arzându-i lui Heather gâttelejul în timp ce băjbăia să descuie ușa.

— Ești sigură că nu vrei nimic? a întrebat mama lui Dom, pe același ton de o vooșie neobosită, cu zâmbetul tot mai larg pe chip. Am pus niște șuncă la prăjit, să-ți pregătesc câteva felii de cârnat măcar?

Heather a murmurat un „în sfârșit, băga-mi-aș picioarele!” când a reușit să descuie, apoi a rostit tare:

— Nu-i nevoie, mulțumesc!

Și a deschis ușa.

A ieșit în grabă, pășind în frigul crunt de afară și în zăpada sfârșitului de iarnă care, într-un final, nu-i mai amenința, ci începuse să cadă.

² Mic-dejun *full scottish*, o masă copioasă tipic scoțiană, care constă de cele mai multe ori în ouă prăjite, șuncă, roșii și ciuperci la grătar, chifle cu cartofi, cârnați, fasole, *haggis* (preparat similar drobului – organe de oaie tocate, amestecate cu mirodenii și coapte într-o membrană, adeseori prapur sau stomac de oaie).